

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu de Sant Just Desvern

Núm. 376
Gener/Febrer

2025

Els Joves de la SEAS a la sortida de la Matagalls Montserrat. Foto de Xavier Pi.

<https://ateneudesvern.cat/seas/>

Carrer de l'Ateneu, 3 i 5 - 08960 Sant Just Desvern
Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

— 10 de gener de 2025

Conferència "Com seria el món sense insectes?" per Narcís Prat, a la Sala Piquet a les 20 h

— 12 de gener

Excursió als Vilars d'Arbeca (Garrigues), amb sortida del Parador a les 7 h

— 18 i 19 de gener

Excursió lúdica de la Secció Jove al refugi de Bassegoda només oberta a la secció

— 19 de gener

Matinal a Vallgorguina (Vallès Oriental), amb sortida de l'Escola Montseny a les 7 h

— 25 i 26 de gener

Cap de setmana a la neu al Capcir (Pirineu francès)

— 26 de gener

Excursió de la Secció Infantil amb famílies i monitoratge al Tagamanent (Montseny)

— 7 de febrer de 2025

Conferència "La fi del comtat de Pallars" per Àngel Casals, a la Sala Piquet a les 20 h

— 9 de febrer

Excursió a Figuerola d'Orcau (Pallars Jussà), amb sortida del Parador a les 7 h

— 9 de febrer

Excursió de la Secció Jove

— 16 de febrer

Excursió matinal al pic de Solius (Garraf), amb sortida de l'aparcament de l'Escola Montseny a les 7 h

— 15 i 16 de febrer

Sortida a la neu de la Secció Infantil al refugi de Cap del Rec (Cerdanya)

— 22 i 23 de febrer

Activitat de la Secció Jove dedicada a la formació amb la FEEC

— 28 de febrer

Conferència "El destacament penal de Coll de Nargó (1942-1944)" per Nil Boix, a la Sala Piquet a les 19 h

— 1 de març

Assemblea General de la Secció

Normativa per als articles del butlletí de la SEAS.

- Els articles tindran un màxim de 5 pàgines del butlletí amb les fotografies incloses.

Això vol dir que el text ha de tenir unes 2.350 paraules com a màxim o 11.800 caràcters sense comptar els espais. Cada fotografia ocupa unes 110 paraules (500 caràcters), que s'hauran de descomptar del màxim. Així és que un article de 5 pàgines i 1 fotografia tindrà 2.240 paraules (11.300 caràcters) i un de 5 pàgines i 5 fotografies tindrà 1.800 paraules (9.300 caràcters) com a màxim.

- Els articles s'han de lliurar en format word.

COL·LABORACIONS

Ajuntament de
Sant Just Desvern

Art Floral i Interiorisme

FLORETO

Creu 66. Tel 933723103

CISTELLERIA BALLART

Bonavista 82. Tel 933711364

IMMACULADA AMAT
FRANCESC HOMEDES

PESSEBRE 2024 AL MIRADOR DE LA PENA

30 DE NOVEMBRE I 1 DE DESEMBRE DE 2024

Agustí Revilla Briongos

*Feina feta. D'esquerra a dreta: Josep Gil, Joan Urpinell, Jordi de la Riva i Joan Gómez.
Foto de Jordi Gironès.*

Com cada any, a finals de la tardor, un grup d'excursionistes de la SEAS posen un pessebre en un cim de Catalunya. Aquesta activitat sempre ha estat curiosament preparada per la comissió formada per Joan Urpinell, Jordi de la Riva, Josep Gil i Joan Gómez. Aquest grup d'entusiastes per mantenir les tradicions, selecciona un cim diferent cada any, prepara l'itinerari més òptim atenent dificultat i bellesa, i investiga un lloc arrecerat per protegir el pessebre de les inclemències climàtiques pròpies del temps hivernal, però que a la vegada sigui visible i sorprengui a tots els caminants que s'apropin a l'indret.

Fins fa uns anys, el pessebre era una obra artística que havia fet en Joan Gómez en

ferro forjat i això obligava la comissió a tornar al lloc per a recuperar-lo. Ara és una composició bàsicament de fusta, lleugera, fràgil i d'estil modern que el Joan crea cada tardor amb una harmonia i bellesa que segur agradarà a tothom.

El grup de 30 excursionistes, distribuïts en cotxes particulars, surt puntualment a les vuit del matí de Sant Just Desvern en direcció a l'ermita de la Santíssima Trinitat (Muntanyes de Prades), i a dos quarts de deu ja érem al recinte de l'ermita on vàrem aparcar els vehicles i esmorzàrem.

Aquesta ermita està situada a 540 metres d'altitud en una frondosa vall rica en fonts. És un lloc propietat de l'Arquebisbat de Tarragona i gestionat per la Germandat de la Santíssima Trinitat que ofereix un servei d'acollida als visitants i organitza un aplec el 30 d'agost de cada any. L'actual edifici, construït al segle XVIII sobre una ermita anterior esmentada al segle XIV, ha estat restaurat modernament. També hi ha una esplanada amb plàtans, que ara ens mostren les seves branques sense fulles, on hi ha una àrea de lleure i repòs amb taules i seients molt concorreguda els caps de setmana pels habitants de la comarca.

ASCENSIÓ AL MIRADOR DE LA PENA

Havent esmorzat, iniciem el nostre itinerari que avui ens porta a fer una caminada pel bosc de Poblet, situat al Paratge Natural d'Interès Nacional de Poblet, i pujarem al

Esmorzant a l'ermita de la Trinitat. Foto d'Agustí Revilla.

Mirador de la Pena (970 metres). El trajecte comença amb una pujada sostinguda de 300 m de desnivell en 1,6 km de longitud.

Passejar pels boscos és realment un plaer pels sentits. Mirant al terra podem distingir amples capes de molsa i bolets a la soca dels arbres en un bosc de pinassa amb aurons. Tot seguit agafem la pista que ens acostarà al mirador i arribem a l'esplanada de la font del Deport, que ens convida a fer-hi un descans.

A la pujada al mirador travessem la Teixeda de la Baga de la Pena. Les teixedes són boscos frescos, ombrívols i molt escassos. En aquesta zona els teixos es barregen amb alzines, roures, blades, boixos grèvols, aurons i til·lers, en una magnífica simbiosi entre el bosc mediterrani i el centreeuropeu.

El teix (*Taxus baccata*) és una conífera molt primitiva que pot arribar a viure més de mil anys. Tota la planta és tòxica pels humans però no pels ungulats, com ara les cabres, ni pels ocells, que

se'n mengen els fruits i posteriorment expulsen els pinyols que esdevindran noves llavors. La taxa és la toxina del teix que en els humans produeix hipotensió, depressió cardíaca i, en molts casos, la mort. De l'escorça del teix s'extreu el taxol, una essència eficaç en tractaments contra el càncer.

Per a la pujada al mirador agafarem un trencall senyalitzat a l'esquerra que en 10 minuts de forta pujada ens mena al capdamunt del contrafort i ja serem al mirador de la Pena. Aquí podem albirar la Casa forestal de la Pena, els

«Freres Encantats», el monestir de Poblet i el poble de l'Espluga de Francolí (Conca de Barberà) i a la llunyania les muntanyes del Pirineu que avui encara no apareixen emblanquinades per la neu.

Els companys de la comissió s'afanyen a preparar l'espai escollit per col·locar el pessebre de la SEAS. Una vegada el pessebre és al seu lloc ben fixat comença la sessió de fotos.

Casa forestal de la Pena i al fons Poblet.
Foto d'Agustí Revilla.

BAIXADA PER L'ERMITA DE SANT JOAN DE LA MUNTANYA

Iniciem el camí de retorn. Girem en direcció est; travessem la coma del Carlà entremig de les plantes de romani, la flaire de les quals ens omple de perfum els pulmons. Arribem a l'ermita de Sant Joan de la Muntanya on dinarem, gaudint de l'escalfor del sol.

El camí de tornada és de baixada i permet compartir una xerrameca d'experiències personals, de temes paisatgístics i de futbol. Es pot parlar de qualsevol tema quan el camí és planer o de baixada. A les cinc de la tarda érem ja de tornada a l'Ermita de la Santíssima Trinitat on teníem els cotxes aparcats des del matí. Ens hi encabim i ens dirigim a Cal Maginet, un hotel al poble de Vilaverd, on ens vàrem allotjar.

El sopar va satisfer tots els companys del grup. Estàvem contents de la jornada d'excursió i vàrem fer palesa la nostra alegria cantant, com cada any, nades i degustant els nous torrons i polvorons del 2024.

Baixant per l'ermita de Sant Joan de la Muntanya. Foto d'Agustí Revilla.

L'endemà, diumenge, havent esmorzat, alguns companys es van apropar a la plaça de Vilaverd on hi havia unes paradetes que oferien embotits, formatges de la comarca, galetes i objectes nadalencs. Altres varen visitar alguns pobles de la comarca (Montblanc, Santes Creus, Poblet...). Cap al tard tothom era ja a casa. Cada ovella al seu corral.

Participants a la sortida del Pessebre al mirador de La Pena, Muntanyes de Prades. Foto de Leonci Canals.

A PERE PASCUAL I BATET, AMIC I COMPANYY

Joan Urpinell Gòmez

Pere Pasqual al cim del Marboré (3.248 m) el 29 de juliol de 2006. Foto de Joan Urpinell

Podríem omplir més de dos butlletins parlant del Pere Pascual i de la seva trajectòria personal i organitzativa dins de la SEAS (completar tots els cims Pirinencs de més de 3.000 metres, campaments de neu i canals a l'hivern, fins a sortides de neu, sortides de Veterans, etc.). Però avui m'agradaria recordar-lo dins del *Grup d'Alta Muntanya*, també anomenat *Grup Veterà* des del 2013.

L'any 1994-95, poc després de la seva epopeia pirinenca, el Jordi de la Riva i ell mateix organitzen un grup que anomenen *d'Alta Muntanya*, en el qual ens integrem, progressivament, l'Higini i el grup dels Joans (Gómez, Gironès, Portes i Urpinell) i, a finals del 98, el nen (Pau Mora), que tenia 25 anys menys que alguns de nosaltres. Això, però, no va ser cap

impediment i es va adaptar molt bé a la nostra idiosincràsia. Aquests primers anys van ser de molta activitat muntanyenca i, sobretot, pirinenca: des de sortides de neu i canals a l'hivern, fins a sortides de cims de 3.000 metres a l'estiu.

La majoria de sortides estaven coordinades pel Jordi i el Pere. Ell mateix, per la seva experiència dels últims 20 anys, ens guiava als refugis i als llocs d'acampada més adients per fer l'excursió, això sí, sempre que podíem evitàvem el pes de les tendes a la nostra esquena. El Pere el coneixien a tot arreu. Quan els guies d'alguns refugis aragonesos el veien deien «ha llegado el largo». El seu caràcter simpàtic —o diguem-li «catxondo»—, però també, quan convenia, agressiu, no

deixava indiferent a ningú.

El Pere era un dels líders del grup, per no dir *el líder*. Era feliç quan arribàvem dalt de les crestes, als primers temps, es quedava amb nosaltres; però des que va veure que ens defensàvem prou bé, desapareixia amb les seves passes llargues i el trobàvem al cap d'una estona, ja dalt del cim, fent una ganyipada i gaudint de la immensitat de les valls i muntanyes. Això sí, sempre, abans de tornar a baixar teníem un petit debat sobre quin era l'un o l'altre allà a la llunyania. Quasi sempre ell tenia l'última paraula i posava el punt sobre la i.

Les temporades de neu no li agradaven tant, però no defugia de venir amb nosaltres i quan fèiem alguna canal o corredor li agradava encapçalar una de les cordades, mentre que les altres se les repartien normalment el Jordi i el Joan Gómez. Quan la neu era tova, ens posàvem en fila índia, el primer feia 100 passes i deixava pas al segon mentre es posava a la cua; era molt estricte amb això i no deixava que ningú es passés de llest. Quan la neu estava en bon estat per lliscar durant les baixades, era el primer de posar el cul a terra i amb el piolet, fent de quilla i de fre, baixava el màxim de metres possibles, i ens deia: «el que tingui nassos que em segueixi».

Recordo que, a principis de la primavera del 2000, es va apuntar al grup l'Isaias Bravo per fer els Posets, perquè portava dos o tres intents i mai no havia arribat a dalt. Quan arribem a la Canal Fonda ens trobem amb més de mig metre de neu tova i una parella de joves aturats que no podien progressar, —ens van dir que venien de Madrid— i els vam animar que

pugessin amb nosaltres. Tots, seguint la fórmula de les 100 passes, vam arribar al cim. La parella, després d'agrair-nos que poguessin fer el cim gràcies a la nostra tècnica, ens va dir que volia arribar, com més aviat millor, a baix i, entre tots ens vam desitjar sort. Quan vam arribar al refugi Àngel Orús ells ja no hi eren, però havien deixat unes cerveses pagades per a tots nosaltres.

Durant els mesos de maig a agost, com que els dies són més llargs, aprofitàvem molt més les sortides. Després de caminar entre 8 i 10 hores i fer més de 1.000 o 1.500 metres de desnivell, el Pere ja havia fet la reserva pertinent de l'alberg, hostel o pensió, la qual cosa era important per acabar un bon dia de muntanya, perquè comportava una bona dutxa, un bon sopar i un bon llit. Ah, i perdoneu-me, em deixava la cerveseta.

Així va ser com vam conèixer l'alberg *El*

Balaïtous (3.144 m), 22 de maig de 1999. D'esquerra a dreta: Jordi de la Riva, Pau Mora, Higini Hernandez, Pere Pascual, Joan Urpinell, Joan Gómez, Julio, amic del Pere. Ajupits: Joan Gironès i Joan Portes. Foto de Jordi de la Riva.

Néouvielle (3.091 m), 2 d'agost de 2003. D'esquerra a dreta: Pere Pascual, Joan Urpinell, Joan Gironès, Joan Portes, Joan Gómez i Jordi de la Riva. Foto de Jordi de la Riva.

Pájaro Loco (Castejón de Sos), l'hostal *Apolo XI* (Ainsa), la *Fonda Pascual* (Vall de Boí), el *Montsant* (Vilaller), i podria continuar amb una llista molt més llarga. Un lloc emblemàtic que no ens perdiem mai cada estiu era el poble de *Los Molinos*, sota *La Peña Montañesa*, on la Thaïs Gros Mestres, filla de Sant just i antiga sòcia de la secció infantil de la SEAS, hi tenia un restaurant. Els seus pares, la Montse i el Carles —també de Sant Just—, eren amics de tots nosaltres. Després de fer algun cim per la zona del *Mont Perdut*, ens acostàvem a sopar a *Los Molinos* perquè, uns dies abans, el Pere ja havia avisat la Montse que hi aniríem. Quan vam arribar, el Carles ja tenia preparades unes excel·lents gerres de cervesa com a antelació de les espatlles de xai del país, que la Montse havia cuinat a foc lent un parell d'hores abans, i que acompanyàvem amb un bon Somontano ben fresquet. En acabar de sopar, el Pere era sempre el primer que s'aixecava de la taula i sortia fora al pati a fumar un

dels seus estimats *Rössli*, juntament amb una copa de patxaran.

L'any 2007, el Jaume Llanes, amic i company d'escalada del Pere, ens proposa fer-nos un curs de cascades de gel a la Val de Toran (Aran), on descobrim que les cascades no són el nostre fort, però ens fa conèixer durant els pròxims quatre o cinc anys un dels llocs més feréstecs de la Val d'Aran.

M'agradaria també ressaltar que, l'any 2005, el Jaume i el Pere van fer una primera ascensió al *Tuc d'Ermèr* per l'aresta que tanca la *Vall de Bedrera* pel nord. Poc abans d'arribar al cim, van escalar una punta que, un temps més tard, el Jaume va cartografiar com a *Punta Pascual*, en motiu de l'amistat que existia entre els dos.

L'any 2006 s'integra al grup la Muntsa Prat —molt jove, per cert— que havia estat companya del meu fill a l'institut de Sant Just. Encaixà molt bé i ràpidament amb la nostra manera de fer. A partir de finals de la primera dècada dels 2000 es van integrant al grup el Joan Pera, el David, la Bel, l'Eli, l'Albert, el Pep i, esporàdicament durant aquests 25 anys, la Montse, la Nuri, els germans Farràs, el Jaume, el Felip, el Ramon, el Manu, l'Enric, el Leonci, el Toni i segur que em deixo algú més pel camí.

M'agradaria explicar, finalment, una anècdota que realça la complicitat i el bon rotllo que teníem tots amb el Pere.

Acabada una excursió, i després d'una bona dutxa, ell es posava uns texans, una camisa i unes sabates per anar a sopar, i ens retreia que nosaltres no érem elegants com ell, perquè ens canviàvem amb roba d'esport. En una ocasió, en una reunió prèvia per fer l'olla del *Garmo Negro*, l'any 2000, ens posem d'acord per fer-li una broma després de l'excursió i la corresponent dutxa a l'alberg de *Sallent de Gállego*. Aleshores, el Pere ens recrimina que estem trigant molt, i ens deixa anar: «us espero a baix al carrer». Al cap de cinc minuts, baixem tots amb vestit, camisa, corbata i sabates de vestir, fent que es quedi mirant-nos sorprès. Fa una rialla d'orella a orella i ens diu: «sou uns cabrons».

Un parell de mesos després de la seva operació de genoll, a la primavera del 2023, el Pere em diu: «jo continuaré venint amb vosaltres a la muntanya i

us esperaré en un prat o un llac mentre vosaltres pugeu als cims»; jo li vaig contestar: «em quedaré amb tu, perquè les meves frontisses també comencen a fallar».

El 29 de juny d'enguany —per cert, el dia del seu sant— uns quants de nosaltres vam fer l'última sortida amb ell, va ser al bosc del *Gerdar*, el salt de Gerber i l'*Estany Negre de Cabanes*. Era l'excursió de Veterans anual que ell i el Marcel·lí van iniciar l'any 1984.

Pere, tots aquests anys han estat molt intensos, amb molts moments de gaudir, de complicitat, de compartir, de companyia. Tot plegat ha forjat una important amistat, que perdurarà per sempre en tots nosaltres.

És per tot això que, sincerament,

et trobem a faltar!

A la dreta, la Punta Pasqual (2.270 m), 15 de juny de 2013. D'esquerra a dreta: Montserrat Timonedà, Pep Gil, Jaume Llanes, Pere Pascual, David Garriga, Joan Urpinell, Pau Mora, Joan Portes. Davant, ajupits: Joan Gironès i Higiní Hernández. Foto de Joan Urpinell.

21 HORES, 51 MINUTS I 50 SEGONS! (PRIMERA PART)

Adrià Esteban Weitzmann

Arribada al monestir de Montserrat i fotografia de família de la secció jove amb amics i socis de la SEAS.

Es tractava d'un repte majúscul per a qualsevol dels nou integrants de la secció jove. Cap dels que participàvem en la cursa havia gosat fer mai 83 quilòmetres en un sol dia i ni tan sols ningú

s'havia acostat mai a aquesta vertiginosa xifra. De fet, per a la majoria de nosaltres, la vegada que més distància havíem recorregut havia estat al novembre del 2023 quan vam sortir ben d'hora de Sant Just Desvern fins a, precisament, Montserrat. Aleshores ens van sortir prop d'uns 45 quilòmetres i 1.000 metres de desnivell que, amb parades per descansar, vam realitzar en unes 11 hores. Ara havíem de doblar distància i triplicar desnivell... en menys de 24 hores.

L'adrenalina de posar-nos a prova fins a límits desconeguts ens motivava, tot i que alhora ens generava cert neguit perquè no sabíem com respondríem davant d'una prova d'aquesta magnitud. Hi havia qui exterioritzava més les emocions i d'altres que portaven la processó per dins, però tots tractàvem de gaudir dels instants previs i intercalàvem bromes com una manera de canalitzar els nervis. Al cap i a la fi, ens havíem mentalitzat que aquest era un desafiament comú, de manera que recórrer al sentit de l'humor que tant caracteritza al nostre grup era també una bona estratègia de cohesió.

Certament, som una colla d'amics d'entre uns 25 i 30 anys més que avesada al senderisme, però com a debutants a la Matagalls-Montserrat encaràvem la marxa amb absolut respecte. Algú podria pensar fins i tot que pecàvem d'excés de prudència veient que a

l'esplanada del Brull, des d'on partia la cursa, s'hi congregava una multitud de corredors intergeneracionals, però la veritat és que no menyscabàvem l'experiència acumulada d'aquells que duïen nombroses «doble emes» a les seves espatlles. Alguns d'aquests exemples els teníem ben a prop de casa nostra: el Xavier Bardají; el Manu Llabrés; el Joan Anton Pera; el Sergi Parera; el Ramon Poll; el Joan Poll i la Lourdes Barrera. Tots ells, desprenent la tranquil·litat d'aquell qui va a fer un passeig, van traslladar-nos el seu convenciment que l'endemà ens retrobaríem al monestir de Montserrat.

A les 15 hores i 30 minuts, amb puntualitat suïssa, vam prendre posició a l'esglaonada de sortida i vam començar la marxa amb seny a les cames i rauxa a l'ànima. Els primers 20 quilòmetres van ser un constant anar i venir de gent que anava reubicant-se a la cursa en funció dels seus objectius de cronometratge. En el nostre cas, com que no teníem més expectativa que la de finalitzar la prova, vam ser avançats per centenars de participants que amb molt d'ímpetu arrancaven la 45ena edició de la travessa corrent o fent marxa atlètica. A més, al fer baixada els primers quilòmetres, es tractava d'un terreny procliu per als qui volien marcar el seu propi ritme des d'un principi. Així doncs, amb aquest inici tumultuós, vam arribar al cap de dues hores a Aiguafreda, on estava situat el primer avituallament.

Encara que als deu quilòmetres no tinguéssim una gana excessiva, una de les consignes que havíem interioritzat, per recomanacions de blogs i consells

d'anteriors participants, és que forçosament havíem d'aturar-nos als avituallaments per hidratar-nos i alimentar-nos. Hi havia qui practicava l'obediència de forma escrupolosa com l'Àlex o un servidor, que no deixàvem passar queviures de la barra tot i que encara tinguéssim la boca plena de l'anterior àpat. Entre la llauna de beguda isotònica, la rodanxa de meló, el mig plàtan, la porció de codony, les galetes de xocolata i la ració de fruits secs que repartien consecutivament ens faltaven mans per subjectar tot el que volíem ingerir.

Al cap d'uns deu minuts vam prosseguir la caminada i vam enfilat una pujada on deixàriem enrere el Vallès Oriental, tornàriem a trepitjar Osona i finalment accediríem al Moianès. En aquest tram el Xavi, l'Arnau i el Martí van escapar-se del nostre camp visual fins a arribar al segon avituallament, ubicat al quilòmetre 15, on van aprovisionar-nos amb taronges. L'organització de la Matagalls-Montserrat havia estructurat enguany els avituallaments de la cursa en forma de sanefa: a partir del quilòmetre deu hi hauria un avituallament consistent cada 15 quilòmetres i després de cadascun d'aquests trobaríem un avituallament de mínims cada cinc o deu quilòmetres. En resum, sis parades -incloent la meta- on carregar energies i cinc punts on humitejar els llavis.

Amb la vitamina C ja metabolitzant i sense temps a perdre, la tripleta formada pel Xavi, l'Arnau i el Martí van tornar a exhibir cames fresques en la nova arrancada del grup. Pel darrere, la Maria, la Sílvia, l'Àlex, l'Albert, el Carles i l'Adrià avançaven més o menys junts d'acord amb els timings previs-

Instants abans de la sortida, fotografia de família entre els participants de la SEAS i la SEAS Jove.

tos. En aquest sentit, la premissa pactada era mantenir el grup unit tot el que fos possible i no deixar a ningú enrere. Preferiblement, ningú havia d'anar sol, però això era un escenari que, en cas d'ocórrer, havia de ser fruit d'una decisió individual, és a dir, que en cap cas fos a conseqüència d'un abandonament del «pelotó».

Descendent en direcció a Sant Quirze Safaja fregàvem ja els 20 quilòmetres i el capvespre va regalar-nos una fugaç golden hour. Les panoràmiques vistes ens van permetre distingir les torres Mapfre o la torre de telecomunicacions de Collserola just abans que ens acomiadéssim d'un sol que no tornàriem a veure pràcticament fins al cap de dotze hores. A mesura que s'anava fent fosc,

el grup va fragmentar-se una mica degut als embussos que es van formar en una zona de corriols, ja que molts participants van optar per treure simultàniament de la motxilla el seu frontal o alguna capa de roba addicional. Havent perdut momentàniament el control d'on era cadascú, retrobar-nos tots plegats sans i estalvis amb escassos minuts de diferència al segon avituallament va ser una petita alegria que la Sílvia, efusiva com sempre, va celebrar amb el seu contagiós somriure.

El repostatge va tenir el brou com a gran al·licient per combatre la sobtada caiguda de temperatures. No feia molt de fred, però eren dos quarts de deu i molts de nosaltres dúiem la mateixa roba suada que portàvem des de la sortida, així

que poder prendre quelcom calent va ser molt ben agraït. A banda, el menú del sopar va consistir en algun sandvitx de gall d'indi, orellanes, més fruits secs i codony i algun plàtan més de postres. En plena digestió, l'aturada també va servir per reomplir aigües, col·locar-se reflectants i fins i tot per treure a passejar els primers Compeeds o massatges de Fisiocrem. Mentre tot això passava, un equip de periodistes de TV3 enregistrava imatges d'una escena que començava a assemblar-se a una pel·lícula zombi per al Telenotícies Migdia de l'endemà.

Poc abans de les deu vam reprendre la marxa amb un nou perfil de ruta ascendent que va obrir diferències que, al capdavant, acabarien sent insalvables en el nostre grup. Per una banda, el Xavi i el Martí continuaven entestats a prémer l'accelerador i pel darrere apareixien els primers símptomes de fatiga muscular, especialment accentuats en la persona que està escrivint aquest text, que va veure's forçada a demanar al Carles una pastilla de cafeïna¹. Val a dir que per algú com jo que no consumeix mai cafè, ingerir de cop i volta 200 mg de cafeïna va ser com un xut d'energia que va sobreestimular-me de forma artificial: sabia que allò em permetria posposar el cansament unes quantes hores, però alhora era conscient que quan l'efecte s'apaivagués em sentiria com la Ventafochs en arribar la mitjanit.

Passades les deu de la nit vam arribar al segon avituallament de fruita, ubi-

1- Heus aquí on la crònica de la Matagalls-Montserrat no sortirà gratis perquè em prendré el luxe de cobrar la factura mitjançant batalletes personals que aniré desenvolupant durant aquestes línies.

cat al quilòmetre 30 enmig del no-res. En aquest indret vam aturar-nos el just per absorbir els nutrients de la taronja, temps suficient perquè a l'Albert i a mi ens confonguessin amb dos membres de l'organització. L'origen del malentès es devia al fet que hi havia un corredor estirat a l'herba que es trobava indisposat i com que nosaltres dúiem una armilla reflectant on es llegia «cap d'emergències» van demanar-nos ajut. L'Albert que és infermer va interessar-se pel seu estat de salut i li va recomanar que si li feia mal la panxa begués molta aigua, però amb la cara que feia aquell home el més assenyat era que abandonés la cursa. No seria per això l'últim participant que veuríem en dificultats a partir de llavors...

D'ençà del quilòmetre 30 fins a Sant Llorenç Savall, el municipi vallesà on estava localitzat el tercer gran avituallament, el grup va dividir-se a conseqüència d'unes energies que començaven a ser desiguals. El Martí i el Xavi continuaven obrint camí sense donar símptomes de flaquesa i el grup el tancaven la Sílvia, el Carles i l'Àlex que dosificaven esforços mentre petaven la xerrada. Jo vaig tenir la sort de compenetrar-me tant pel ritme com per les converses amb la Maria, així que no vaig tenir la impressió que aquests deu quilòmetres que vam recórrer entre les 11 i les 12 de la nit se'm fessin pesats. En aquest sentit, malgrat anar una mica dispersats, m'atreviria a dir que en aquell parcial ningú va arribar a sentir-se sol, ja que era un espai força obert de vegetació i només feia falta girar el cap 180 graus per adonar-se del pelegrinatge de lots que estàvem envaint la muntanya.

Continuarà al número 377...

ACTIVITATS DE LA SEAS DELS MESOS D'OCTUBRE I NOVEMBRE DE 2024

Secció Jove Ascensió al cim de Vallibierna i el Culebres

05 i 6/10/2024 - Van pujar als cims de Vallibierna i Tuca de Culebras situats al Parc Natural Posets-Maladeta, des de l'embassament de Llauset. A la tornada van aprofitar per visitar algunes esglésies romàniques de la Vall de Boí amb una participació de 3 joves.

Matinal al Corredor (Vallès Oriental)

06/10/2024 - Itinerari circular amb inici i final al Camp de la Comtesa (El Far) i passant pel pou de glaç, font del Ferro, dolmen de Ca l'Arenes, santuari del Corredor i retorn al punt d'inici amb 14 participants.

Secció Infantil

13/10/2024 - Ascensió al Puigsacalm (la Garrotxa), amb una assistència de 43 entre nens/nenes i pares.

Cicle "50 anys de conferències i excursions" Excursió als Munts (Osona)

18/10/2024 - Conferència "Una petita història de 50 anys de conferències i excursions" per Daniel Cardona i Jordi Gironès a la sala Piquet amb una assistència de 69 persones.

18/10/2024 - L'excursió llarga fou una circular que des de Sant Boi de Lluçanès que va recórrer inicialment la riera de Sorreigs dirigint-se després al santuari dels Munts (1.059 m) per Montorro, indret per on va transcórrer el 2 de febrer de 1975 la primera excursió del primer cicle "La terra, el paisatge i l'home a Catalunya". Recorregut de 14 km amb desnivells de +380 -270 m. La curta també va ser una circular des de Sant Boi anant al santuari dels Munts passant pel Roure de la Senyora i Sant Roc, de 7,4 km i de +285 -287 m; amb un total de 32 participants.

Cicle "50 anys de conferències i excursions" Excursió Sant Ponç de Corbera (Baix Llobregat)

08/11/2024 - Conferència: "Romànic i preromànic del Baix Llobregat" per Montserrat Pagès a la sala Piquet amb 54 assistents.

10/10/2024 - Excursions a Sant Ponç, on Montserrat Pagès ens va parlar d'aquesta important església romànica. Després es va continuar per les coves dels Xampinyons i de Verdaguer, amb un total de 33 participants.

Matinal al castell de Sant Jaume

17/11/2024 - Itinerari circular amb inici i final a la urbanització La Garjola de Sant Andreu de la Barca assolint el castell de Sant Jaume i retorn al punt d'inici amb un recorregut de 9 km i un desnivell positiu de 326 m. Hi van participar 11 persones.

Secció Jove Ascensió al Canigó

16-17/11/2024 - Ruta circular sortint des dels Masos de Vallmanya assolint el refugi de Cortalets on es va fer nit i diumenge es va fer l'ascensió al Canigó tornant al lloc de sortida, amb una participació de 9 joves.

Secció Infantil excursió a Montserrat

24/11/2024 - Excursió a Montserrat amb mal temps que va impedir fer el recorregut previst amb una assistència de 35 entre nens/nenes i pares.

Pessebre 2024 al Mirador de la Pena (Conca de Barberà)

30/11/2024 - Itinerari circular amb inici i final a l'ermita de la Trinitat (L'Espluga de Francolí) passant per la font del Deport, el mirador de la Pena (on es col·loca el pessebre), plans de la Vila, Sant Joan de la Muntanya i retorn al punt d'inici. Ens vam allotjar a Can Maginet (Vilaverd) on vam fer les tradicionals restolines. Hi van participar 30 persones.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 4 de novembre de 2024

Altes: cap

Baixes: cap

— El Martí Bailac ens presenta els resultats de l'enquesta feta als 29 concursants del concurs fotogràfic de la SEAS amb una sèrie de dades sobre la participació. Després el Felip Linares, en qualitat de responsable del concurs fotogràfic a la junta, destaca la significativa participació a respondre l'enquesta, l'acceptació del format digital i la voluntat manifesta de tornar-se a presentar en noves edicions. Més endavant es concretaran possibles millores per a la propera edició.

— La Secció Infantil té previst de fer una sortida a la neu a Cap de Rec (Cerdanya) els dies 14 i 15 de febrer.

— Es decideix de fer, conjuntament amb el Centre d'Estudis Santjustencs, la conferència sobre la construcció de la carretera L-401 de Sant Llorenç de Morunys a Coll de Nargó, en la qual hi va participar Fulgenci Baños en la part de disseny. La data prevista és el 28 de febrer.

— S'acorda de mantenir la web actual de la Mitja Desvern tal com està ara i amb el domini corresponent perquè es considera que el seu baix cost i la complexitat que comporta ho justifiquen.

Reunió del 2 de desembre de 2024

Altes: cap

Baixes: Josep Maria Gómez (670) i Pere Pascual (423) baixa per defunció, el nostre condol

— Davant el canvi previst que està fent l'Ateneu, integrant tota la gestió econòmica de les seccions en una única centralitzada, es decideix demanar al president i la tesorera de l'Ateneu de mantenir amb la nostra junta una trobada en què puguem comentar i debatre tot el que ens preocupa relacionat amb aquest tema.

— La sortida del Pessebre va anar molt bé amb 30 participants, tot i que els que porten el bar de la Santíssima Trinitat, finalment, no ens el van obrir malgrat que ens havien dit que ho farien. El pessebre es col·locà al mirador de la Pena (Muntanyes de Prades).

— Es comunica que ja s'han anunciat, per al 10 de desembre, les llicències federatives per al 2025 de la FEEC, i es decideix de tramitar les sol·licituds de les llicències del 2025 a través d'un formulari de l'aplicació PlayOff de l'Ateneu.

— També es decideix que les inscripcions de totes les activitats de la secció es facin per PlayOff i, en el cas concret de les excursions del cicle, que el cobrament passi a fer-se via transferència en lloc de cobrar-se en metàl·lic a l'autocar, mètode que ja es fa en la resta d'activitats en què cal fer un pagament.

BUTLLETÍ DE LA SEAS. ANY 92. No. 376

Taula de redacció — Leoncí Canals, Maria Garcia, Jordi Gironès
Ramon Prat, Teresa Reverter i Agustí Revilla

Autoedició — Leoncí Canals

Tramesa — Elisabeth Bart

Disseny — Toni Royo

Correcció de textos — Servei Local de Català de Sant Just Desvern

Impressió — [B...] gràfic

ÍNDEX

- Portada** — Sortida dels joves de la SEAS de la Matagalls - Montserrat
- 02** — Calendari
- 03** — Pessebre 2024 al Mirador de la Pena, per Agustí Revilla
- 06** — A Pere Pasqual i Batet, amic i company, per Joan Urpinell
- 10** — 21 hores, 51 minuts i 50 segons! (primera part), per Adrià Esteban
- 14** — Activitats de la SEAS dels mesos d'octubre i novembre de 2024
- 15** — Informació de la SEAS

*Excursió feta a Olèrdola per la Secció Infantil l'11 de maig de 2024.
Foto de l'arxiu de la SEAS.*

SEAS, entitat esportiva núm. A01824